

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)
Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu
Broj predmeta: KV. 5/05

Glavni pretres: 29.09.2006.

Izveštaj: FHP, Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtva

Saslušanje svedoka Jovana Ivanovića

Svedok je pre rata bio predsednik Izvršnog odbora Skupštine opštine Zvornik. Prisustvovao je sastanku 8. 04.1992. u hotelu *Jezero* u Malom Zvorniku i tada ga je istukao Arkanov zamenik major Pejić. Od tada nije više učestvovao u radu opštinskih organa Zvornika. U vreme osvajanja Zvornika svedok je boravio u svom selu Donji Šepak i ne zna pod kojim okolnostima je osvojen Zvornik. Od 8. 04., pa sledećih 20 dana svedok nije dolazio u Zvornik. Iz opštine je prešao da radi u fabriku *Glinica*, gde je ostao do marta 1993.

Svedok poznaje optuženog Grujića, i za njega kaže: „Branko Grujić, mislim, da on postaje predsednik, da li se to zvalo predsednik opštine, da li Kriznog štaba, to ne mogu baš precizno da kažem, ali ja sam ga doživljavao kao predsednika opštine.“

Prva tačka optužnice: deportacija Muslimana iz Kozluka

Svedok je iz Donjeg Šepka u Zvornik išao zaobilaznim putem, preko Karakaja, iako mu je bilo bliže preko Kozluka. Svedok nije osećao sigurnost da prolazi kroz Kozluk. Zbog toga je da bi došao u Zvornik prelazio Šepački most, pa bi preko Srbije došao u Karakaj na bosanskoj strani i odatle ulazio u Zvornik. Međutim, desilo se da je prošao kroz Kozluk kada su Muslimani formirali kolonu sa kamionima, i traktorima i drugim vozilima, s namerom da se isele za Tuzlu.

Svedok nema neposrednih saznanja o iseljavanju 1822 Muslimana iz Kozluka 26. 06. 1992. godine, ali je čuo da su određeni ljudi iz vlasti i vojnih formacija bili u Kozluku i predočili Muslimanima da im je bezbednije i sigurnije da napuste Kozluk.

Na pitanje predsednice Veća da li je Muslimanima stvarno bila ugrožena bezbednost svedok je odgovorio da u to vreme nije bilo bezbedno biti Srbin na bošnjačkoj teritoriji ili Musliman na srpskoj teritoriji.

Druga tačka optužnice: ratni zločini u Domu kulture u Čelopeku

Svedok je svakodnevno prolazio kroz Čelopek, pored Doma kulture, i jedino što je video jeste da jedan stražar u šarenoj uniformi, koga ne poznaje, stoji ispred ulaza Doma kulture. Misli da je to bio neko od lokalnih policajaca. Takođe je znao, jer je to ceo Zvornik pričao, da su u Domu kulture zatvoreni Muslimani iz Diviča. Tada se nije smelo raspitivati. Čuo je priče da su te ljude zatvorili neki Pivarski, Žuća... Čuo je za maltretiranje zatvorenika.

Ubistva u Tehničko-školskom centru

Poznato mu je da su Muslimani, muškarci iz sela Đulići, Lupići, Sjenokos i drugih sela čija imena svedok ne zna, dovedeni u Tehničko-školski centar, da ih je bilo 700 do 800 i da su svi pobijeni u roku od par dana. Svedok je čuo da su negde bili zakopani, a posle premešteni. Svedok zna da su o ubijanju Muslimana iz Đulića svi u Zvorniku znali i pričali.

Treća tačka optužnice: ratni zločini na *Ekonomiji* i *Ciglani*

Svedok je čuo da je bilo zatvorenika na *Ciglani* u isto vreme kada je postojao logor u Domu kulture u Čelopeku. *Ciglana* se nalazi pokraj puta i svedok je stalno prolazio pored nje. Poznavao je direktora Mišu Jovića. Čuo je da su ti zatvorenici razmenjeni za Srbe koji su bili u muslimanskim zatvorima.

Što se tiče *Ekonomije*, svedoku je poznato da je to bilo zapušteno poljoprivredno dobro i da je tamo postojao logor u kome je zatvoren vozač generalnog direktora Glinice Jefte Subotića. O tome svedok kaže: „Taj šofer zvao se Bubica. Čuo sam da je tu mučen i ubijen, znači, ko, šta, kako, kada, ne znam.“ Po Zvorniku se pričalo da Bubica ništa nije kriv i da je nastradao na pravdi boga. Poznavao je njegovu suprugu i u to vreme je video dva puta u Zvorniku. Nije razgovarao s njom. O sudbini Bubice je čuo tek kada je ovaj ubijen.

Fond za humanitarnu pravdu